

Çok mu Uzağındayız Aşkın

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Eylül 2014

Doğru ya da yanlış... Hangi açıdan ya da hangi perspektiften bakıyorsanız yansıyan görüntüye şüphe yok ki; bu tamamen sizin gerçeğinizdir. Kısaca öznel bir yaklaşım ya da yordadığınız tamamen size özel.

Bununla birlikte değişmeyen tek gerçek; olayın ya da durumların asla ve asla eleştirme hakkına sahip olmadığınız daha doğrusu hiç birimizin böylesi bir hakkı kendimizde bulmamamız gerektiği.

Konuyu açmak gerekirse, özel hayatlar sadece kişiye aittir ve dairedir. Neden mi bunun savunmasını yapıyorum?

Ne değişir ki sizce kendi bakış açımı getirsem üstelik tam da bu noktada? Kısaca hepimiz artı ve eksisi ile fani kullarız. Hangimizin yanlışı ya da günahı yok ki. Bir o kadar da gerçek dışı onca söylem. Ne mükemmel olabiliriz ne de dünyanın en iyi insanı. Bir diğer nokta ise, savunduğumuz hakikatlere ne derece itibar ettiğimiz.

Sevgili Mevlana'nın yüreğe dokunan o bakış açısına sahip olmak keşke mümkün olsa tam da dediği gibi: "Gerek yok her sözü laf ile beyana... Bir bakış bin söz eder, bakıştan anlayana..."

Manadaki ahenge bakar mısınız... Ne kadar naif bir anlatım ve tespit ama gerçek anlamda anlayana...

Bakıştaki duruş ve ışıltı bile farklı aksetmekte aynı yüzümüzden yansıyan ışık gibi ya da o karartı yüreği boğan. Zira bakışında bile nur olmayan sayısız insan bu güzelliği bile köreltmekte. Körelmez mi içten dışa yansıyan yerden yere vuruyorsa bir diğeri.

Biz insanlar nasıl varlıklarsak, önce kendi ayıbımızı örtüp karşımızdakinde aramaktayız kusur diye addettiğimizi. Önce durup düşünelim bakalım, yüreğimiz dediğimiz kadar saf ve aydınlık mı...

Güneş gibi olmak varken sevgide neden kara bulutlarla getiririz karanlığı ya da neden bu kadar kırıncıyız. Kırıldığımızdan mıdır bu yakan yıkan öfkemiz sevgisizliğimiz midir karşımızdakini hor görmeye yönelten?

Ya fiziken olmasını arzu ettiklerimiz. Hep surette kalan o yanılısamalarımız. O günlerden ulaşip dokunmuş anımıza oysa: "Surette kalırsan putperestsin. Her şeyin suretini bırak, manaya bak."

Arayışlarımız ne ölçüde yadsınabilir ki hele ki, arayışımız nihayetlenmek bilmiyorsa. Zira bunun bile ters geldiği nice insan var. Hz. Mevlana yüzyıllar öncesinden beyan etmişse olmaz mı bir bildiği: "Ne arıyorsan kendinde ara. Kişinin değeri nedir? Aradığı şeydir!"

Eğer ki dünya, onun deyişiyile; uykudaki kişinin gördüğü rüya ise o zaman var mıdır bu rüyanın bir sonu ya da o rüya ertesi durağımız neresi olacaktır...

Mademki bu denli anlam ihtiva ediyoruz biz insanlar mümkün mertebe kırıp dökmeden ve en saf halimizle var olmalıyız dünya denen bu âlemde. Ne yazık ki bitmek bilmez hırslarımız, tekrarladığımız o bitimsiz hatalar nasıl da uzaklaştırmakta bizi maneviyattan. Bilakis adım adım yaklaşmak gerekirken an geliyor sarf ettiğimiz yalanlara bizler bile inanıyoruz.

Yapılmaması gereken ne varsa nasıl da içten pazarlıklı bir tutumla tükürdüğümüzü yalıyoruz.

Sevgiden, sevmekten ve sevilmekten bahsederken bir anda kırdığımız nice kalp.

Evet, oldukça çetrefilli yaratılışlarımız var. Bir elimizle inşa ederken bir sözümüzle de yerle bir etmekteyiz gönülleri.

İstikametini değiştirmiş binlerce mefhum hele ki sapılan yalan yanlış yollar ve niyetler nasıl da nifak sokuyor gönül gözümüzle irademizin arasına.

Belki de en acısı, kendi ayıbımızı görmeden alabildiğine ayıplamak ve yerin dibine sokmak kimi istersek. Ne de olsa savunulan bir düşünce anında yandaş toplamakta. Şekere üşüşen sinekler gibi kuru kalabalıktan öteye geçmeyen onca yoz insan ve mefhum.

Neyi tasavvur ederseniz edin. Bir bakın bakalım önce kendinize. Doğru diye savunduklarınıza aslen muktedir misiniz?

Aşka bile ulaşamayan fakir gönüller. Aşk eliyle yıkan haris gönüller ya da baş aşağı eden o nefis denen canavar.

Değerli düşünürün şu sözüne bakar mısınız:

“İnsaf et, aşk güzel iştir. Onun bozulması, güzelliğini kaybetmesi insanlardaki tabiatın kötü niyetli oluşundadır. Sen kendi şehvetine ve arzularına aşk adını takmışsın. Hâlbuki şehvette kurtulup aşka ulaşabilmek için yol çok uzundur.”

O nadide kelimenin telaffuzundaki incelik ve naif aktarım adeta akan zamanı durdurmakta.

Çok mu uzağındayız aşkın tahminimizden çok öte yoksa bir o kadar yakın mı duruyoruz bu nadide ve özel duyguya. Açılımı belki de şu vecizede kendini belli ediyor:

“Uzakta olsan da yanımda olmalısın daima; unutma gerçek aşk sevdiğini anınca yanmak... Yandıkça sevdireni anmaktır...”

Onca bahşedilmiş güzellik nasıl ki Yaratan'ın takdiri bize düşen sadece koruyup kollamak içimizdeki saflığı ve masumiyeti her ne kadar günümüz itibariyle saf ve masum tabirleri anlamını yitirmiş olsa da.

Ne çok değeri yitirdik akabinde ne çok şeyi. Ne gelirse aklınıza: Güven, samimiyet, yalın sevgi ve demin de dillendirdiğimiz gibi o eşsiz mefhum “aşk”...

Sonu gelmez ihtiraslarımız ve bitip tükenmez istek ve arzularımız. Hatta gıyabında konuştuğumuz biçare insanlar ki haberleri olmadan nasıl da yerden yere vurmaktayız haz etmediğimiz insanları.

Hiç mi sızlamaz vicdanlarımız, hiç mi hicap etmeyiz kendimizden, hiç mi yordamayız benliğimizi bir yandan onca acı ve kırıcı sözü sarf ederken...

Sahip çıkmamız gereken ve bize ait bir diğer mefhum ise dilimiz. Nasıl da anlam ve ifade bulmuş:

“Ey dil, sen tükenmez bir hazinesin hem de dermanı bulunmaz bir dertsin. Bu dil, çakmak demiri ile çakmak taşı gibidir. Dilden sıçrayıp çıkan söz ateşe benzer.”

Yüzyıllardır kabul görmüş tüm bu öngörüler aslında içimizin bir yansıması ve olması gereken ve ne yazık ki bir o kadar uzağındayız tüm bu öğretilerin.

İstediğimizi yapalım ya da istediğimiz hangi hayatı yaşıyorsak yaşayalım da ama önce dönüp bir bakalım kendimize. İsteddiğimiz kadar saklayalım tüm menfi yönlerimizi ya O'ndan da saklayabiliyor muyuz yoksa sakladığımızı sandığımız gibi bir yanılğı mı bu içine düştüğümüz.

İnsan olmak adına ve insan kalabilmek için kalbimizi de ruhumuzu olabildiğince eş güdümlü tutmalıyız tabii ki zekâmızın ve algılarımızın yardımıyla. Sığınıp sığınacağımız tek güç O değil mi her daim yolumuzu aydınlatan...

Aydınlık gönüllere kavuşmak ümidiyle. Unutmamalı ki; her karanlık kendini sonlandıracak şafağın tohumlarını içinde taşır. (Dante Alighieri)